No. 914 Zaterdag 6 Juli 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Fr. Jacobus Johannes Ambrosius Van Baars,

VAN DE ORDE DER PREDIKHEEREN.

Door de genade Gods en de gunst van den heiligen Stoel,

Titulair Bisschop van Teuchira en Apostolisch Vicaris van Curaçao,

Aan de Geestelijken en Geloovigen van zijn Vicariaat

ZALIGHEID IN DEN HEER.

Beminde Geestelijken en Geloovigen,

Het is Ons een aangename plicht en een heilige vreugde tevens, U allen de blijde tijding te brengen, dat het onzen H. Vader, Paus Leo XIII behaagd heeft, om bij Breve van den 25 December 1900 de groote weldaden van het Jubilé, hetwelk het afgeloopen jaar uit-[illegible] duizenden Christenen uit alle oorden [illegible] de heilige Stad deed heenstroomen, nu uit te strekken tot al zijn kinderen over de gansche wereld verspreid. Ook voor U, Bem. Gel., zijn de rijke schatten van het Jubilé nu opengesteld, uit die genadebronnen zult ook gij in overvloed putten, wanneer gij de werken vervult in dit Jubeljaar voorgeschreven.

Gij kent, Bem. Gel., de beteekenis van een Jubeljaar: het is een jaar van volkomen kwijtschelding, van rijke zegening, van algemeene vreugde. God zelf had het in het Oud Verbond ingesteld ten voordeele van Zijn uitverkoren volk. Elk 50ste jaar der jaartelling had Hij daarvoor uitgekozen, dat jaar moest men heiligen en vrijlating uitroepen voor alle bewoners van het land (Lev. 25:10). In het Nieuw Verbond volgde de H. Kerk dat goddelijk voorbeeld. Ook zij stelde voor hare kinderen een Jubeljaar in, een jaar van heiliging en vrijkooping. Dan zouden de rijkdommen van Gods genade uit den hemel neerstroomen op aarde, opdat een ieder den drukkenden zondenlast zoude afwerpen en in vriendschap wederkeeren tot zijn God, de verloren verdiensten terug zou ontvangen en nieuwe krachten verzamelen voor de toekomst en de vrede weer zou herleven op het aardrijk. Doch de grootste en meest buitengewone weldaad van het Jubeljaar is de *volle aflaat*, dien ieder geloovige dan kan verdienen, dat is volkomen kwijtschelding verwerven van alle tijdelijke straffen, die hij voor de in zijn vorig leven bedrevene zonden aan Gods rechtvaardigheid nog schuldig is, en waarvoor hij anders of hier in dit leven of na [illegible] dood in het vagevuur zwaar zou moeten boeten.

[illegible] bij oprechte bekeering wordt in het H. Sacrament der Biecht de zondenschuld uitgewischt en worden wij verlost van de eeuwige straffen der hel, maar meestentijds blijven er nog vele groote, tijdelijke straffen te boeten over. Wel *kunnen* met de zondenschuld en de eeuwige straffen ook die tijdelijke straffen vergeven worden maar in werkelijkheid heeft dit meestal niet plaats. Hiervan moeten wij de oorzaak niet zoeken bij God, — voor Zijne oneindige almacht is alles mogelijk. Zijne barmhartigheid is evenmin begrensd — maar de schuld ligt bij ons, in onze onvolmaakte gesteltenis bij onze bekeering. Ons leedwezen is dikwerf zoo onvolmaakt, ons voornemen zoo zwak en ongestadig, onze liefde zoo flauw, dat wij Gods barmhartigheid nog moeten loven en danken voor de uitdelging der zondenschuld bij zulk een onvoldoende bekeering onzerzijds.

Maar Gods rechtvaardigheid eischt rechtmatig nog voldoening voor onze tekortkoming. Door grooter leedwezen en vuriger gebeden, door aalmoezen en andere goede werken moeten wij het ontbrekende aanvullen en die overblijvende straffen uitwisschen.

Maar ach, al wat wij verrichten heeft zoo weinig waarde, om daarmee die zware straffen te boeten, zoodat wij genoodzaakt zijn elders naar hulp uit te zien. Die hulp vinden wij in de oneindige verdiensten en voldoeningen van Christus. Hij weigert niet ons bij te staan maar verlangt, dat wij zelven medewerken en gebruik maken van de hulpmiddelen door Zijn Bruid, de Kerk Gods op aarde, ons tot dat doel gegeven. Want bekend met den nood harer kinderen en vurig verlangend hen te helpen had de Kerk hun een krachtig en alleszins heilaanbrengend middel aangewezen in het verdienen van aflaten. Zouden de geloovigen alzoo in het H. Sacrament der Biecht vergiffenis ontvangen hunner zonden en kwijtschelding van de eeuwige straf, door middel van aflaten zouden zij hun tijdelijke straffen op aarde verminderen of geheel en al kunnen uitwisschen.

Ruimschoots maakt de Kerk ten bate harer kinderen, gebruik van de Haar daartoe gegevene macht; in honderden omstandigheden geeft Zij hun gelegenheid aflaten te verdienen en spoort Zij hen voortdurend daartoe aan; maar het meest beijvert Zij zich hen op te wekken wanneer het geldt de buitengewone aflaat van het Jubilé, wijl deze onder allen op de eerste plaats staat en de meeste waarde heeft.

Eerstens ontvangen de biechtvaders tijdens een jubilé uitgestrekter volmachten; dan kunnen zij ook die zonden vergeven, welke op andere tijden aan de Bisschoppen en den Paus zijn voorbehouden.

Ten andere is Gods barmhartigheid in het Jubeljaar veel overvloediger; de geloovigen der gansche wereld vereenigen zich, om door aanhoudende gebeden, door boetedoeningen, door smeekingen, door oprecht leedwezen over hunne zonden en door vele andere goede werken eerherstel te geven aan de beleedigde Majesteit Gods; de krachtige voorbeelden van anderen wekken ons op uit onzen doodslaap en sporen ons aan met ijver aan onze zaligheid te arbeiden en onze geestelijke belangen te behartigen. En wanneer de rijke genadebronnen van Gods goedheid ontsloten zijn, zouden wij dan niet op een meer volkomen vergiffenis mogen hopen? Zelfs al zouden wij om onze eigene zwakheid en onvolmaaktheid daar nog niet op mogen rekenen, zou God ons deze dan niet schenken om de vereenigde gebeden der gansche Kerk?

Om nu den vollen aflaat van het Jubilé te verdienen, moeten de geloovigen, gelijk voor elken anderen aflaat, alle voorgeschrevene verplichtingen vervullen.

Het behaagde Zijne Heiligheid de groote genade van het jubilé over de geheele wereld uit te strekken voor den tijd van *zes maanden*, te rekenen van af den dag der afkondiging volgens goedvinden van elken Bisschop.

Krachtens de Ons door den H. Stoel verstrekte volmachten hebben Wij dan besloten het Jubilé voor Ons Vicariaat af te kondigen, gelijk Wij bij dezen doen, op den vijfden Zondag na Pinksteren, en dat de jubilétijd *zal* duren van den 25sten Juni tot en met den 25sten December van dit jaar.

De jubiléaflaat kan door *alle geloovigen* verdiend worden, die tot de jaren van verstand gekomen zijn; ook door hen, die reeds het afgeloopen jaar aan die genade deelachtig zijn geworden. Deze aflaat kan echter slecht *eenmaal* worden verdiend en is in het algemeen *niet* toepasselijk op de geloovige zielen in het Vagevuur.

Om dezen aflaat te verdienen zijn *vier* verschillende oefeningen voorgeschreven:

Eerstens wordt vereischt waardig te naderen tot het H. Sacrament der Biecht.

Ten tweede. De H. Communie waardig te ontvangen. Voor den jubiléaflaat is de jaarlijksche biecht en paaschcommunie niet voldoende, daarom moeten personen, die hun paaschplichten één of meer jaren verzuimden, eerst hun Paschen houden en daarna nogmaals biechten en communiceeren voor het Jubilé.

Ten derde. Eenige kerkbezoeken zijn voorgeschreven. Met betrekking tot die kerkbezoeken zij opgemerkt:

1. Men is verplicht *twintig malen* de aangewezen kerken te bezoeken en wel in dier voege verdeeld, dat telkens op *één dag vier maal* de kerk bezocht worde. Alzoo moeten die bezoeken in *vijf* dagen volbracht worden.

2. Het is *geen verplichting die bezoeken op vijf achtereenvolgende* dagen te houden, men kan die dagen naar verkiezing onderbreken of achtereen laten volgen. — De dagen kunnen ook gerekend worden òf als *natuurlijke* dagen van middernacht tot middernacht òf als *kerkelijke dagen* van af de eerste Vespers tot aan zonsondergang van den volgenden dag.

3. Voor het houden dier bezoeken zijn in de stad op Curaçao aangewezen de beide *hoofdkerken*, op alle andere plaatsen de *parochiekerk* De beide eerste kerken moeten de geloovigen gedurende vijf dagen elk twee maal, de anderen moeten zij vier maal per dag bezoeken. Voor elk bezoek is het genoeg de kerk even te verlaten en die onmiddellijk weder binnen te gaan.

4. De geloovigen zijn voor die bezoeken niet aan hun eigen parochiekerk gehouden; zij kunnen die in elke aangewezen kerk verrichten, mits zich voegende naar de voor verschillende plaatsen zoo juist vastgestelde bepalingen.

5. Men moet die kerkbezoeken verrichten met het inzicht om den jubiléaflaat te verdienen en telkens *godvruchtig* eenige *mondgebeden* bidden volgens intentie van Zijne Heiligheid, namelijk bidden voor de verheffing der Kerk, de uitroeiing der ketterijen, de eendracht der katholieke vorsten en het heil van het Christenvolk.—Een *tijdduur* of *bepaalde gebeden* zijn niet voorgeschreven, een ieder kan hierin zijn eigen godsvrucht volgen. Volgens verklaring der godgeleerden volstaat men

met telkens *vijf Onze Vaders* en *vijf Wees gegroeten* of andere daarmee gelijkstaande gebeden te bidden.

Ten vierde buiten de voorgeschreven 20 kerkbezoeken rust op de geloovigen van ons Vicariaat daarenboven de verplichting van tienmaal een Rozenhoedje te bidden.

Het aantal kerkbezoeken door den H. Vader voor alle geloovigen vastgesteld, was eigenlijk niet 20 maar 60 doch op ons verzoek heeft de Poenitentiarie te Rome den 9 Mei ll. voor ons Vicariaat eene wijziging daarin gebracht: het getal kerkbezoeken mocht op 20 worden gebracht maar de Bisschop moest voor de overige kerkbezoeken andere godvruchtige werken voorschrijven. Te dien einde hebben Wij vastgesteld, dat de geloovigen in stede der veertig andere kerkbezoeken tien maal een Rozenhoedje moeten bidden.

Wij veroorloven hun dat Rozenhoedje te bidden op één of meer dagen, afzonderlijk of gezamenlijk, in de kerk of in huis of op elke andere wijze. Doch het meest aanbevelenswaardig is, dat het Rozenhoedje gedurende 10 achtereenvolgende avonden door alle huisgenooten gezamenlijk tot dat doel gebeden wordt.

Er bestaat geen voorschrift in welke *volgorde* de voorgeschrevene werken moeten verricht worden; een ieder is vrij daarin zijn eigen keuze te volgen.

Reeds van nu af kunnen de geloovigen beginnen met de voorwaarden van het Jubilé te vervullen. Echter hierop moeten Wij noodzakelijk uwe aandacht vestigen, dat wel alle werken U tot het verdienen van dien aflaat voorbereiden, maar dat bij het stellen van het laatste voorgeschreven werk de volle aflaat eerst verdiend wordt; ook dat, hoe zeer de voortdurende staat van genade gewenscht wordt, deze evenwel niet vereischt wordt bij het verrichten der opgelegde werken, maar dat deze genadestaat een volstrekt noodzakelijke vereischte is bij het vervullen van het laatste werk. Dientengevolge is het voor een ieder hoogst raadzaam met de H. Communie tot het laatste te wachten en daarmee zijn werk te bekronen.

Eindelijk rekening houdende met bijzondere omstandigheden en gebruik makende van de Ons verleende macht bepalen Wij nog:

1. De zeevarenden en reizigers, die eerst na de zes maanden door Ons bepaald naar hunne woonstede terugkeeren of elders geruimen tijd verblijven, kunnen *dan nog* het jubilé verdienen, wanneer zij waardig biechten, communiceeren en vijftien malen hun parochiekerk of de hoofdkerk van hunne verblijfplaats bezoeken.

2. Wij dispenseeren in het houden der voorgeschrevene bezoeken alle vrouwelijke personen, die in godvruchtige gestichten of communiteiten leven; alle gevangenen, zieken en verder allen, die een wettig beletsel hebben. Zij moeten andere godvruchtige gebeden verrichten, die hun biechtvader verplicht is in of buiten de biecht daarvoor in de plaats te stellen.

3. Nog dispenseeren Wij *alle kinderen, die tot de eerste H. Communie nog niet* zijn toegelaten. Zij moeten om het jubilé te verdienen: waardig biechten, drie maal een niet verplichte heilige Mis bijwonen en tien maal een Rozenhoedje bidden.

4. Mocht iemand na reeds eenige kerkbezoeken te hebben gedaan of eenige der voorgeschreven gebeden verricht te hebben door ziekte verhinderd worden de overigen te volbrengen, dan verdient hij toch den aflaat van het Jubilé, mits hij ook het H. Sacrament der Biecht en der H. Communie waardig ontvangen heeft.

Hiermede hebben Wij U, B. G., zoo duidelijk mogelijk de groote voorrechten van het Jubilé uitgelegd en de voorwaarden bekend gemaakt, die Onze H. Vader den geloovigen heeft voorgeschreven om *dit* Jubilé te verdienen.

Dringend smeeken Wij allen, zondaars zoowel als rechtvaardigen, om U dezen buitengewonen tijd van Gods genade en barmhartigheid waardig te maken. Zoo menige gelegenheid tot bekeering hebben velen vroeger laten voorbijgaan, och, mocht ten minste deze genadetijd voor U niet verloren gaan maar U ten zegen zijn. Millioenen katholieken op de gansche wereld doen door hun vurige gebeden den Hemel geweld aan, om de bekeering van alle zondaars af te smeeken; Gods barmhartigheid is nu overvloediger dan ooit; duizenden zondaars hebben die genade der bekeering tot hun zaligheid reeds ontvangen en verheugen zich in de zoete vreugde der kinderen Gods; ach, versmaadt Gods barmhartigheid niet, en weigert niet voordeel te trekken uit zoovele gebeden en goede werken, want gij zoudt Uw hart daardoor meer en meer verharden in de zonden en U den weg tot bekeering misschien voor eeuwig sluiten ten verderve van uwe ongelukkige maar toch zoo kostbare zielen.

Vooral nu de Paus, de Plaatsbekleeder van J. C. de genadeschatten der Kerk geopend heeft en alle Christenen zoo dringend uitnoodigt tot bekeering, geeft nu gehoor aan die liefderijke, vaderlijke stem, te meer, wijl de H. Vader U allen zoo oprecht en zoo teeder bemint.

Nog slechts weinige maanden geleden mochten Wij dit ondervinden, toen Wij aan de voeten van Zijne Heiligheid eerbiedig neergeknield het voorrecht en het geluk hadden met Hem over U te spreken. Toen mochten Wij uit Zijn mond dat troostend, bemoedigend woord hooren dat Wij ons haastten U over te brengen: „Zeg aan uwe geloovigen, dat de H. „Vader over zeer vele dingen tevreden is, dat Hij op een bijzondere „wijze hen allen als Zijne kinderen „bemint, dat allen zich moeten blij„ven gehoorzaam te zijn aan de „Kerk, dat de mannen zoowel als „de vrouwen in de vervulling hun„ner christelijke plichten trouw moe„ten zijn en blijven, wijl daarvan „in hoofdzaak hun voorspoed, hun „geluk en hunne zaligheid zal afhan„gen." En om Zijne woorden door de daad kracht bij te zetten, veroorloofde de H. Vader Ons om of zelf òf door tusschenkomst van den Pastoor der parochie aan alle geloovigen van het Vicariaat den pauselijken zegen te geven. Dankbaar aanvaardden Wij deze gunst en zeer gaarne vervulden Wij deze opdracht. Te dien einde machtigen Wij bij dezen alle pastoors, om aan hun onderhoorige geloovigen éénmaal in het openbaar den pauselijken zegen te geven.

Mijn beminde kinderen, moge deze bijzondere gunst vooreerst deze zegenrijke uitwerking op U allen hebben, dat uwe harten waardig worden voorbereid en met een vurig verlangen worden vervuld deel te mogen hebben in de nog grootere genaden van het jubilé; „dat daarom allen „in dezen tijd van boete en genade den Heer gaan zoeken, nu Hij „te vinden is en Hem aanroepen „zoo lang Hij nabij is, dat de god„delooze zijnen weg verlate en te„rugkeere tot den Heer, onzen God, „want Hij zal zich over hem ont„fermen en mild is Hij in het ver„geven." (Isai. LV, 6,7.)

En zal dit Ons schrijven op den vijfden of zesden Zondag na Pinksteren in alle kerken en openbare kapellen van Ons Vicariaat van den predikstoel worden voorgelezen.

Gegeven te Curaçao op het feest van den H. Joannes den Dooper, den 24 Juni 1901.

✠ fr. JACOBUS AMBROSIUS.
Bisschop voornoemd.

RECTIFICATIE.

El Imparcial van 19 April ll. gaf het volgende bericht:

"El corresponsal del "Londen Times" en Viena dice que según telegrama de Lemberg, principal ciudad de la Polonia Austriaca, una persona llamada Frau Anna Lozinsks ha sido condenada á tres años de trabajos forzados por el delito de haber engañado a una niña hebrea de once años de edad y llevandola á un convento en donde se le bautizó contra la voluntad de sus padres.

El mismo corresponsal dice que hace como un año hubo un caso igual en Ciccono, tambien Polonia Austriaca, que causó gran sensación cuando sucedió."

Hetzelfde blad, aan welks hoofd zoo naar waarheid de naam van *El Imparcial* prijkt, geeft thans in zijn nummer van gisteren de volgende rectificatie:

Dada la respetabilidad de una hoja como el "London Times" no podiamos abrigar duda alguna acerca de de la exactitud de lo que aseveraba su corresponsal, pero hoy creemos de nuestro deber hacer una rectificación sobre el particular por habersenos asegurado de fuente fidedigna y muy bien informada, que ambos casos á que se refiere el suelto anterior, fundado en lo que dijo el mencionado corresponsal son de un todo falsos.

Voor ons, die met bovenstaand valsch bericht zijdelings een smet zagen werpen door de *London Times* op de instellingen der Katholieke Kerk, kan deze rec[illegible] dan aangenaam zijn en wij danken dan ook *El Imparcial* voor de royaliteit, waarmede zij een bericht, dat verondersteld kon worden door verloop van tijd reeds vergeten te zijn, in het geheugen der lezers teruggeroepen als valsch brandmerkt.

Ons kwam van den beginne het bericht uit de *London Times* verdacht voor, ofschoon wij de valschheid daarvan bij gebrek aan voldoende gegevens niet konden bewijzen en wij vroe-

Feuilleton.

Katholiek Leven.

Ten gevolge van gehouden onderhandelingen schreef de keizer in 1863 aan Pelissier: „Algiers is geen eigenlijk gezegde kolonie — 't is een Arabisch koninkrijk. De inlanders hebben een gelijk recht op mijne bescherming als de kolonisten. Ik ben evengoed keizer der Arabieren als keizer der Franschen." De uitvoering dezer nieuwe maatregelen werd aan de Sonis opgedragen. Hij vestigde zich daarvoor te Mostaganem. De inboorlingen beantwoordden dezen arbeid, reeds voor hij geëindigd was met een opstand. De Sonis schrijft hierover: „Men wil niet zien in dit land, waar het geloof dood is. Men begrijpt niet, dat men in den grond der zaak met een godsdienststrijd te doen heeft en dat de Arabieren het ons nooit vergeven zullen, dat wij geen Musulmannen zijn. Wij hebben de zaak verkeerd genomen en zijn belijders van het fanatisme geworden. Wij hebben moskeeën gebouwd, die men ons niet vroeg, wij, Christenen, die geen kerken hebben.... Wij maaien wat wij gezaaid hebben en ik vrees, dat de hand Gods zwaar zal drukken op het het Fransche volk, dat niet zonder een geheim inzicht Zijner Goddelijke barmhartigheid in dit land, van een Augustinus en een Cyprianus is gekomen en dat geheel en al in zijne zending is te kort geschoten."

De opstand won meer en meer veld en maarschalk Mac-Mahon, de opvolger van Pélissier gaf het bevel voor eenen nieuwen veldtocht in den winter. De Sonis nam afscheid van zijne vrouw bij het graf van hun pas gestorven kind — zij keerde keerde naar Frankrijk terug. In het veld gekomen, vond men de lijken van een ander escadron, dat daar was omgekomen. De soldaten schrikten terug voor dit schouwspel, dat zelfs de wilde dieren op de vlucht dreef. De Sonis begon het eerst een graf te graven, de anderen volgden zijn voorbeeld.

„Maar in dit christenleger was geen priester, om dit gemeenschappelijk graf te zegenen, zoo besluit hij zijn verhaal."

Geheel de onderneming was slechts eene rij van kleine gevechten, maar 't was een voortdurende strijd tegen de elementen en de ontberingen der woestijn. „Het leger heeft veel geleden," schreef De Sonis, „maar ik heb deze verdiensten niet. Onze Heer heeft mij bewaard als een teedere Vader. Ik ben ongevoelig geweest voor alles en als ik mijn geloof aan het bovennatuurlijke nog moest versterken, dan behoefde ik slechts mij-zelf te beschouwen."

„God is altijd goed voor mij. Hij is mij ook nu te hulp gekomen. Hij heeft mij eene vastheid van ziel, een vrede gegeven, die niet in mijne natuur liggen. Ja, God is goed en hoe is het mogelijk, dat men Hem niet bemint? Ik hecht mij altijd meer aan Hem en bij elken dag, dien ik beleef, neem ik toe in liefde tot de Kerk. Ik heb reeds lang de gewoonte na te denken over den dood, die de vriend is van mijn beroep en dikwijls overvalt mij een groot verlangen om voor de zaak der Kerk te sterven."

Bij het het huwelijk van zijn broeder schreef hij aan zijne schoonzuster o. a. het volgende: „Ik dank u, bij voorbaat, voor het geluk, dat gij mijn broer zult aanbrengen. Hij zal u zeggen, dat wij altijd waren één van hart. Veroorloof mij, als Christen, dat ik mij en de mijnen beveel in uw gebed — reeds voor ik u ken."

Hij was gelukkig zijn apostolaat ook hier te kunnen beoefenen ten opzichte van een jong mensch, hem door diens moeder aanbevolen. Onder meer schrijft hij aan deze dame: „Ik hoef u niet te zeggen, mevrouw, dat ik recht op mijn doel ben afgegaan en dat ik wilde weten, met wien ik te doen had. Ik was gelukkig, levende gevoelens van geloof te ontdekken en ik verheug mij, dat de goede God zich van mij wil bedienen, om het te verlevendigen in het hart van uw kind. Wij hebben samen ons gewetensonderzoek gehouden en zijn te Saïda aangekomen met de belofte om beter te worden en een verleden, waaraan een weinig lauwheid kleeft, uit te wisschen door een leven toegewild aan den dienst van God."

Een weinig later schrijft hij over de vorderingen [illegible] gemaakt en voegt erbij: „[illegible] een troost zijn en een bewijs, dat de H. Jozef een goede vader en een groote beschermer is. Hij zal zich belasten met de groote zaak, met de volkomen bekeering van uw kind.

„Ik haast mij u te zeggen, dat ik onder bekeering versta, eene volkomen overgeving aan God, eene wegschenking van zijne ziel, van geheel zichzelven aan J. C. en Zijne Kerk. Dat wilde ik van mijn jongen vriend, want ik verlang niets vuriger, dan dat zijne ziel zich verheffe tot die sferen, waar de waarheid is waar de lucht zoo zuiver is en waar men zoo gelukkig leeft.

„Zeg hem dan, dat het een groot hart onwaardig is, iets ten halve te doen; dat het niet betaamt, zijne dankbaarheid uit te meten jegens een Meester, die zoo mild is jegens ons. Zeg hem, dat hij het teeken van het Kruis op zijn voorhoofd drage, ten spijt van hen, die het ongelijk hebben, geen Christen te zijn. Hij hebt de gave, het hart van uw kind te treffen, hij heeft voor u eene geheel bijzondere vereering. Ongetwijfeld zal God uw raad en uwe gebeden

gen ons af, wat het doel kon geweest zijn van den correspondent der *London Times* bij het verspreiden van bovenstaand valsch bericht? Zeker, het is moeilijk dit uit te maken; wij voor ons zouden daarin voor de Katholieke Kerk een beschuldiging kunnen lezen van anti-semitisme, of minstens van onedele praktijken, die geheel en al met den geest der Katholieke Kerk in strijd zijn.

Het is zeer gemakkelijk aan te toonen, dat dergelijke beschuldigingen eenvoudig uit de lucht zijn gegrepen, want feiten, die het tegendeel bewijzen, zijn gemakkelijk aan te halen.

Gaan wij terug tot in het begin dezer eeuw en doorlezen wij het volgende document:

„Vergadering der voornaamste Israëlieten, vereenigd in groot Sanhedrin te Parijs, (5 Febr. 1807);

de afgevaardigden van het Fransche Rijk en van Italië op de Israëlietische synode, gedecreteerd den 30 Mei l. l.;

doordrongen van dankbaarheid voor de weldaden, ontvangen van de Christen geestelijkheid gedurende de vorige eeuwen, ten gunste der Israëlieten in de verschillende staten van Europa;

vervuld van erkentelijkheid voor het onthaal dat verscheidene Pausen en vele andere geestelijken in verschillende tijden bereidden aan de Israëlieten van verschillende landen terwijl barbaarschheid, vooroordeelen en onwetendheid de Israëlieten uit den schoot der maatschappij verjoegen;

besluiten dat de uitdrukking van deze gevoelens in het proces-verbaal van heden zal worden opgenomen, opdat het steeds een echte getuigenis blijve van de dankbaarheid der Israëlieten dezer vergadering, voor de weldaden die de vorige geslachten hebben ontvangen van de geestelijken in de verschillende landen van Europa;

besluiten daarenboven dat een afschrift van deze beslissing zal gezonden worden aan den minister van eeredienst." (Procès verbal des Séances de l'assemblée des députés Français, professant la religion juive.)

Men zal, in de Geschiedenis van Paus Innocentius III, door Frederik Hurter, open en lezen wij daar de voorschriften van dezen grooten Paus waarin zijn denkbeelden over de betrekkingen tusschen Christenen en Israëlieten zijn uiteengezet.

„De Israëlieten zijn," schreef Innocentius, „levende getuigen van het ware geloof.

Niemand mag ze bemoeilijken, omdat zij in hun synagogen volbrengen wat hun wet hun voorschrijft. Of zij verkiezen te leven in hun godsdienst, liever dan geloof te hechten aan de profetieën, de geheimen der wet te leeren begrijpen en er Christus in te erkennen, hebben zij toch recht op onze bescherming.

Daarom verleenen wij hun die van ganscher harte, zooals onze voorgangers gedaan hebben. *Geen Christen mag een Israëliet dwingen het doopsel te ontvangen, omdat, aldus gedwongen, hem altijd het geloof ontbreekt.*

Het is niet toegelaten hun feesten te storen, noch hen te verplichten te werken op Zaterdag."

En zooals de voorgangers van Innocentius III gedaan hadden, zooals hij zelf deed, aldus deden ook zijn opvolgers. Kent men dan bij voorbeeld de vrijheden en gunsten niet, door Pius IX aan de Israëlieten toegestaan?

De houding der Pausen tegenover de Israëlieten was altijd verlicht, verdraagzaam, liefderijk.

Er klonk eens, 't is waar, door de Christen wereld een woeste kreet tegen de Israëlieten, maar die kreet werd geslaakt door Maarten Luther, den „grooten hervormer."

„Men steke het vuur aan hun synagogen en scholen", schreef hij, „en wat niet branden wil, bedekke men met aarde, zoodat geen mensch er nog ooit een steen of een spoor van zien kunne; men breke hun huizen af en werpe ze ten gronde: men ontneme hun al hun gebedenboeken en hun Talmud; men verbiede aan hun rabbijnen, op doodstraf nog ooit iets te onderwijzen; men ontzegge aan de Joden het recht van vrijgeleide en der openbare bescherming; men verbiede hun den handel; men ontneme hun alles wat zij bezitten, goederen, goud, geld, ten slotte men verjage ze overal als razende honden."

Wij zouden hier nog kunnen bijvoegen, dat het anti-semitisme niet alleen in Frankrijk bestaat, maar dat in Pruisen dominee Stöcker, expredikant van het keizerlijk huis, de leider is der anti-semieten; dat het in Rusland niet de Katholieken zijn, die de Israëlieten over de grenzen zetten enz. Nooit is het anti-semitisme door Rome goedgekeurd, en ten bewijze daarvan zijn in den laatsten tijd de scheldwoorden die Drumont in zijn boeken de Romeinsche curie toeslingert, omdat zij ze niet wilde goedkeuren.

---

zegenen."

In de maand December was de veldtocht geëindigd.

„Ik keer naar Saïda terug en zal er Kerstmis kunnen vieren. Ik ben zoo lang van de H. Communie verstoken geweest, dat het een groot feest voor mij zal zijn, mijne zoete gewoonte te kunnen hervatten, want God behandelt mij als een bedorven kind."

In 1865 bezocht Napoleon Algiers. De Sonis trok zijne aandacht—hij wilde hem aan zijn huis verbinden. De commandant weigerde, immers er was een scheidsmuur opgetrokken tusschen den bondgenoot van Piemont en den toegewijden zoon der Kerk. Hij verwaarloosde zijn fortuin, maar hij bewaarde zijn geweten en zijn trouw.

In hetzelfde jaar werd hij bevorderd tot luitenant-kolonel, terwijl hij commandant van Saïda bleef. Hij bracht zijne vacantie in Frankrijk door. Doch nauwelijks daar aangekomen onder zijn nieuwen titel, werd hij geheel hersteld in zijne waardigheid te Laghouat. Hij moest aanstonds vertrekken en zijne familie achterlaten. Toen schreef de moedige soldaat: „Ik leef hier in afzondering en de H. Schrift zegt: "Vae soli!" Maar met God, altijd met God. Daar vindt men alleen verzachting voor de zielesmart en voldoening voor de liefde, omdat een oneindige God er het voorwerp en het einde van is. Ik ken geen andere roeping dan die van God te beminnen."

Wordt vervolgd.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Officieele berichten.

De Gouverneur van Curaçao, in overweging genomen hebbende, enz.

Heeft na verkregen goedkeuring van den Kolonialen Raad, vastgesteld onderstaande verordening.

„Armendoctoren voor de buitendistricten en in de districten dienstdoende geestelijken betalen ook voor een tweede rijtuig slechts f 10.— 's jaars"

Havennieuws.

Verleden week Zaterdagmorgen is hier binnengevallen Hr. Ms. *Sommelsdijk* komende van Suriname, van waar deze oorlogsbodem den 21sten Juni vertrok. Dienzelfden dag zou ook Hr. Ms. *Zeeland* van Suriname naar Nederland vertrekken.

De *Sommelsdijk* gaat dezer dagen naar Bonaire en Aruba.

* *

De vorige week is hier na een afwezigheid van ongeveer vier maanden teruggekeerd de Heer M. PETIT, Directeur van het telegraafkantoor alhier.

* *

De *Red D Line*, waarvan de Heeren RIVAS, FENSOHN & Co., de agenten zijn, heeft een nieuwen reiswijzer, waarvan wij in dank een exemplaar mochten ontvangen, uitgegeven. Deze reiswijzer geeft de aankomst en het vertrek der stoomschepen van de *Red D Line* van af 6 Juli tot 22 October.

* *

Bij het binnenloopen van de *Prins Willem V* van den *K. W. I. M.* in de haven van Jacmel, schoof dit stoomschip op een klip, doordat het niet spoedig genoeg tot stilstand kwam. Bij het onderzoek, dat ook hier nog werd gedaan, bleek dat het schip volstrekt niet beschadigd was.

Posterij.

De met den nederlandschen paketschoener *Gouverneur van den Brandhof* naar St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba te verzenden brievenmalen worden Woensdag den 10n. dezer om 5 uur des namiddags gesloten.

* *

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Francisco Basilio, Constan Bonsie, J. & A. Capriles, Amalia Chilches, Ranel Decartroy, Luisa de Meer, Felipe Friarte, Eduardo Gomez Liberia de Bethencourt é hijos para Marie Gomez, Luisa Look, Calecsie Naar, Paulina Pinedo, Manuel Pineda, Emilio Reinhard, Isaac T. Santcross (19), Hendrik van der Linde, Victoria Matilda Woort.

Aangeteekende stukken: Chapman & Maal en Het Hof van Justitie.

Oost en West.

De Heer J. H. J. HAMELBERG hield den 6den Juni ll. voor de leden van *Oost en West* en andere belangstellenden te 's Hage eene lezing over Curaçao. Na de lezing was er gelegenheid tot het stellen van vragen betreffende het behandelde onderwerp en werden er eenige goedgeslaagde lichtbeelden vertoond. Het publiek juichte den Heer HAMELBERG levendig toe.

Een nuttige instelling.

El Imparcial van laatstleden Dinsdag deelt mede, dat de firma S. E. L. MADURO & SONS, bankiers te dezer stede, aan het Bestuur der kolonie machtiging hebben gevraagd tot het oprichten van een emissie- en disconto-bank.

Een ongeval.

Maandagavond ontkwam ZHEG. de Gouverneur der kolonie aan een groot gevaar. Toen het rijtuig, waarmede ZHEG. van zijn bezoek uit het derde district terugkeerde, van een hoogte afreed, kwam het in aanraking met een der paarden, dat op hol sloeg en het rijtuig tegen een afsluiting van den weg sleurde. Door den schok brak het rijtuig, waarvan het achterste gedeelte omsloeg en de zich daarin bevindende personen geheel bedekte. Gelukkig bekwam daarbij niemand eenig letsel.

Dr. ELLIS, die zich op een plantage in de nabijheid bevond, begaf zich dadelijk, nadat hij het ongeval vernomen had, met twee rijtuigen ter plaatse om zoo het noodig was geneeskundige hulp te verleenen en om den reizigers gelegenheid te geven den onderbroken tocht te vervolgen.

Een muziekuitvoering.

Maandagavond had onder begunstiging van het heerlijkste weder de muziekuitvoering van de kapel van het Jongensweeshuis te Santa Rosa, in het Wilhelmina-park plaats. Wij wisten, dat dit korps slechts kort geleden een gevoelig verlies had geleden door het vertrek van zijn directeur en oprichter, den Eerwaarden Heer A. MONACO en door het heengaan van eenige zijner leden, die wegens hun leeftijd het Weeshuis moesten verlaten; wij vreesden dus wel een weinig, dat deze uitvoering den uitstekenden naam van dit muziekkorps niet in alle punten zou handhaven. Wij moeten echter volmondig bekennen, dat onze vrees geheel ongegrond is gebleken en dat wij geen rekening hebben gehouden met den taaien ijver van den Directeur van het Weeshuis, den Wel Eerwaarden Heer A. SAVOIA en den studielust der leden.

Maandagavond werden in het Wilhelmina-park zeven goed gekozen nummers ten gehoore gebracht en de stilte, die heerschte niettegenstaande de groote menigte, welke zich in het park verdrong, bewees wel dat de muziek pakte en bewondering afdwong van de talrijke hoorders. Alle lof dus voor het muziekkorps van Santa Rosa en zijn Directeur den Wel Eerwaarden Heer A. SAVOIA.

Doch ook een woord van lof komt toe aan Mejuffrouw REBECCA C. HENRIQUEZ, de volijverige Presidente van *Entre Nous*, die op de gelukkige gedachte kwam het muziekkorps van het Jongensweeshuis uit te noodigen en ons in staat stelde een heerlijken muziekavond door te brengen.

Onderscheiding.

De Zeer Eerwaarde Pater A. BERGERETTI, Overste der Salesianen te Valencia, die meermalen ons eiland bezocht, is door den President van Venezuela begiftigd met de Bolivar-Orde 3e klasse wegens zijn heldhaftig optreden tijdens de pokken-epidemie van 1899.

De Kamer-verkiezingen.

De *Surinamer* van 20 Juni, evenals wij hier klagend over de onvolledigheid en onbeduidendheid der telegrammen van de Cie Française, geeft volgens een particulier telegram uit Holland ontvangen, den uitslag der verkiezingen als volgt aan:

Gekozen: 23 katholieken, 25 anti-revolutionairen, 11 liberalen, 0 radicalen, socialisten, etc.

De anti-liberalen hebben, naar berekening, kans op nog 5 zetels bij de herstemmingen.

Om verschillende redenen geven wij echter de voorkeur aan ons particulier telegram, omdat dat rechtstreeks uit Nederland geseind is, terwijl de Fransche telegrammen allicht overgenomen zijn uit de Fransche, welke op hun beurt uit de Hollandsche bladen putten.

Suriname.

In de *Surinamer* van 2 Juni ll. lezen wij het volgende:

Het stoomschip *Prins Maurits*, 15 Mei van Amsterdam vertrokken, arriveerde bij het Lichtschip Suriname den 30 Mei des namiddags te 5 uur. Bedriegen wij ons niet, dan is deze reis tot nu toe de kortste.

Om zoo spoedig mogelijk de stad te bereiken werd in den vroegen ochtend, zoo spoedig zulks kon, opgestoomd en kwam de *Prins Maurits* ten 3,30 voormiddags alhier ten anker. Het stoomschip mocht, jammer genoeg, niet zooals gewoonlijk direct aan den steiger aanleggen (de Loods had hiervoor de order overgebracht), maar moest op stroom blijven liggen ter afwachting der dokters visite, volgens eene recente Resolutie, waarbij *alle* schepen aan dien maatregel moeten onderworpen worden.

Ten gevolge van dit oponthoud vertraagde de ontscheping der mail en kwam het stoomschip eerst des namiddags ten 1 uur aan den steiger.

Niettemin was de Hollansche Mail dezen keer vlugger dan de Engelsche, want de *Prins Maurits* vertrok 15 Mei van Amsterdam en de Royal Mail 15 Mei van Southampton.

Zijn wij goed ingelicht, dan had men de binnenkomst der *Prins Maurits* niet overgeseind van fort Amsterdam en was het dus voor velen een verrassing toen zij de boot rustig en wel ten anker zagen liggen, quarantaine-vlag in top.

* *
*

Hetzelfde blad in zijn nummer van 6 Juni deelt het volgende mede:

Zaterdagmiddag jl. had op den steiger der *K. W. I. M.*, waaraan de *Prins Maurits* gemeerd lag, het volgende plaats: Eene kist van een partij goederen aangegeven op cognossement als laboratorium-*gereedschappen*, bestemd voor de Ned. W.-I. Mijnb. Mij., ontbrandde plotseling bij het versjouwen, tot grooten schrik van allen in de nabijheid.

Gelukkig stond deze kist vrij en de brand, die spoedig gebluscht werd, bepaalde zich bij deze éene.

Bij opening der kist bleek, dat deze *gereedschappen* bestonden uit diverse flesschen, gevuld met gevaarlijke vloeistoffen als salpeterzuur, enz.

Nu bestaan van wege de *K. W. I. M.* strenge voorschriften en bepalingen omtrent het vervoer dezer en soortgelijke vloeistoffen en moeten deze, wat de binnenste verpakking aangaat, steeds ingesloten zijn in kisten met schuin dak, zoogenaamde hondenhokken, waarop duidelijk leesbaar de soort der vloeistof, die zij bevatten, moet aangegeven zijn. Deze kisten moeten steeds op dek verladen worden en de meeste voorzorgen worden er mede in acht genomen. Zulke lading betaalt dan ook hoogere vracht.

Deze kist nu was gewoon vierkant en gemerkt, zooals gewoonlijk kisten gemerkt zijn, die glas of aardewerk bevatten.

Niets gaf dus het gevaarlijke van den inhoud aan, zoodat dan ook deze kist in het ruim onder dek te Amsterdam was ingeladen. Als men nagaat, wat de gevolgen hiervan hadden kunnen zijn, dan siddert men. Het is te hopen, dat de roekelooze afzenders eene gevoelige les zullen ontvangen.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

DOBLE MANIFESTACION. — Y dos veces respetable es la siguiente firmada para los Dres. José I. Cardozo y José Henrique Cardozo, de Caracas:

"Hace mucho tiempo que en nuestra práctica profesional venimos usando la preparación conocida con el nombre de Emulsión de Scott, y en obsequio de la verdad tenemos el gusto de confesar que siempre hemos quedado satisfechos de los buenos resultados alcanzados con su aplicación sobre todo como un gran vigorizador de los niños."

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción pueda verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1901.	Hildur	Philad.	Zulia	Marcb.	Hildur	Philad.
Vertrekt van NEW-YORK	Juli 6	Juli 13	Juli 20	Juli 27	Aug. 3	Aug. 10
Komt aan te SAN JUAN		18		Aug. 2		15
Vertrekt van „		19		2		16
Doet CURAZAO aan		21		4		18
Komt aan te LA GUAIRA		22	27	5		19
Vertrekt van „		24	29	7		21
Komt aan te PTO. CABELLO		25		8		22
Vertrekt van „		25		8		22
Komt aan te CURAZAO	15	26	30	9	12	23
Vertrekt van „	22	27	Aug. 5	10	19	24
Doet LA GUAIRA aan		28		11		25
„ PONCE „		30				27
„ SAN JUAN „		31		14		28
Komt aan te NEW-YORK	30	Aug 5	12	19	27	Sept. 2

Dienst tusschen Curazao en Maracaibo.

	Hildur	Merida	Zulia	Merida	Hildur	Merida
Vertrekt van CURAZAO	Juli 15	Juli 21	Juli 30	Aug. 4	Aug. 12	Aug. 12
Komt aan te MARACAIBO	16	22	31	5	18	18
Vertrekt van „	21	25	Aug. 4	8	18	18
Komt aan te CURAZAO	22	26	5	9	19	19

Aan den Handelstand

— EN —

Het Publiek.

Met het oog op de invoering van de nieuwe Muntwet op 1°. Augustus e. k. wenschen wij de door ons sedert September 1893 in omloop gebrachte BONS, zoo spoedig mogelijk aan de circulatie te onttrekken.

In de laatste dagen hebben wij dan ook alle aanzoeken om Dubloenen tegen onze Bons te wisselen, geregeld geweigerd, terwijl wij hierbij de houders van onze in omloop zijnde Bons uitnoodigen, die TEN SPOEDIGSTE ter inwisseling tegen Dubloenen, ten onze kantore aan te bieden.

Wij vertrouwen dat door de houders onzer Bons vóór de inwerkingtreding der nieuwe wet aan deze uitnoodiging zal worden voldaan; maar mochten er na Ultimo Juli nog eenige dier Bons onfingewisseld zijn, dan zij ieder en een iegelijk gewaarschuwd, ze niet in betaling aan te nemen dan naar reden van VIER EN NEGENTIG CENTS per Gulden, zijnde de vastgestelde maatstaf voor de herleiding van verbintenissen vóór de inwerkingtreding dier wet aangegaan, en dan ook de prijs, tegen welken wij die Bons, van af 1°. Augustus, in Nederlandsch Courant in ontvangst nemen, of tegen gangbaar verklaarde munten inwisselen zullen.

Curaçao den 14den Juni 1901.

S. E. L. MADURO & SONS.